

si reliqua tuæ Prudentiæ planius intimabit. Incolumem felicemque te Dei misericordia tueatur, domine dilectissime meritòque honorabilis ac suscipiende fili.

EPIST. CCXI.

Augustinus Romulum, potentem hominem, quem in Christo genuerat, obsecrat, ne nimium acerbus & injustus exactor sit tributorum administratoribus suis solutorum; minitans ei, si tyrannicè exigere pergat, extremum iudicium.

Domino dilectissimo, Romulo, filio, Augustinus in Domino Salutem.

Veritas & dulcis est & amara. Quando dulcis est, parcit: quando amara, curat. Si non recusas bibere, quod in hac epistola offero, probabis, quod dixi. Utinam sicut mihi non obest; sic nec tibi obestet, quicquid contumeliarum mihi irrogas! Et utinam vel tantum tibi obestet iniquitas, quam miseris & pauperibus facis, quantum obest ipsis, quibus eam facis. Illi ad tempus laborant: tu autem vide, quid tibi thesaurizes in die iræ & revelationis iusti iudicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera sua; cuius misericordiam deprecor, ut hinc te corrigat, quomodo ipse novit, potius, quam reservet in illum diem, quando nullus jam erit correctionis locus: ut qui tibi dedit timorem suum, propter quem de te non despero, aperiat tibi sensum, ut videas, quæ facis, exhorreas, & emendes. Parva enim & quasi nulla tibi videntur, quæ tam mala sunt, ut, quando te domita cupiditas ea considerare permiserit, riges lacrymis terram, ut Deus misereatur tui. Aut si ego iniquus sum, qui hoc tecum ago, ne miseri & egeni homines bis reddant, quod debent cum coloni actori suo dederint, subditi præposito, & iubenti servientes; nec ille se accepisse negare potuerit; si ergo ego iniquus sum, quia mihi videtur injustum, ut bis exigantur, qui vix semel reddere sufficiunt; fac, quod vis. Si autem tu vides, quia injustum est; fac, quod decet, fac, quod Deus jubet, & ego rogo. Non pro illis magis; [Novit ille, quem timeo!] sed pro te ipso te ipsum rogo, ut, quomodo scriptum est; *miserere animæ tuæ placens Deo.* Et modò quidem non rogandus; sed objurgandus es. Nam & hoc scriptum est: *Ego, quem amo, redarguo & castigo.* Ego tamen, si pro me rogandus esses, fortè non te rogarem. Quia verò pro te rogandus es, rogo te iratum, * ut parcas tibi, * ut tibi placetur ille, quem rogas.

Misi ad te die sabbati, cum adhuc pranderes, ut non proficisceris, nisi me vidisses: & ut audivi, venisti in Ecclesiam, & orâsti, & profectus

P. Possid. Ind.

846. Ad Rom. 25. 5.

Sir. 30, 24.

Apoc. 3, 19.

* Al. ut placeristi tibi. * Al. & tibi.